A. D. 1933 CURRENDA Nrus III

PISMO URZĘDOWE TARNOWSKIEJ KURJI DIECEZJALNEJ

Ojciec Święty Pius XI, raczył zamianować bullą z 27 lutego 1933 JE. Najprzew. Księdza Biskupa Leona Wałęgę tyt. Arcybiskupem Ossyryńskim (Ossirinco).

ODEZWA

DO WIELEBNEGO DUCHOWIEŃSTWA DIECEZJI!

Czcigodni P. T. Księża!

Stało się... Arcypasterz Leon Wałęga po 32 latach kierowania diecezją Tarnowską usuwa się w zacisze klasztorne. Czyni ten krok po długim namyśle i modliwie. Najgorętsze prośby ze wszystkich stron nie zdołały zmienić Jego postanowienia. Nie wypłynęło bowiem z żadnych pobudek ludzkich, podyktowała je wyłącznie i jedynie żywa, gorąca Jego wiara, najgłębsza pokora i delikatność Jego biskupiego sumienia.

Skłońmy więc głowę i z czcią najgłębszą uszanujmy tę dla Niego tak upragnioną a dla diecezji Tarnowskiej tak bolesną decyzję.

Długoletni nasz Arcypasterz będzie obchodził dnia 25 marca b. r. 50-letni Jubileusz kapłański. Wprawdzie przestaje być naszym Pasterzem, ale nie stracił prawa do naszych serc, więc też obowiązkiem jest wszystkich diecezjan wziąć udział w tej uroczystości.

Dostojny nasz Arcybiskup Jubilat pragnie odprawić Swoją Złotą Mszę św. w cichości przed obrazem Matki Boskiej Tuchowskiej i usilnie wyprasza się od wszelkich życzeń i głośnych obchodów.

Uszanujmy wszyscy i tę wolę Księdza Arcybiskupa i zostawmy Go w ciszy spokojnej. Natomiast spełnijmy swój obowiązek synowskiej wdzięczności względem naszego długoletniego Arcypasterza w inny sposób, który Mu będzie daleko milszym i pożądańszym.

Niechaj we wszystkich kościołach naszej diecezji odprawi się w niedzielę 26 marca o zwykłej godzinie uroczyste nabożeństwo na intencję Najdostojniejszego Jubilata wraz z okolicznościowem kazaniem i Te Deum, które to nabożeństwo powinno być zapowiedziane w niedzielę poprzednią wraz z zachętą do licznego udziału. Na serdeczne pożegnanie naszego Arcypasterza odpowiedzmy również serdeczną, gorącą modlitwą na Jego intencję.

† EDWARD Bp.
wik. gen.

NADZWYCZAJNE LATO MIŁOŚCIWE ORAZ POWSZECHNY WIELKI JUBILEUSZ W CHWILI, GDY DOBIEGA KOŃCA DZIEWIĘTNAŚCIE STULECI OD DOKONANEGO ODKUPIENIA RODZAJU LUDZKIEGO.

PIUS

BISKUP, SŁUGA SŁUG BOŻYCH

Pozdrowienie i Błogosławieństwo Apostolskie wszystkim wiernym, do których wiadomości dojdzie List niniejszy.

(Quod nuper). Pospieszamy z spełnieniem obietnicy danej niedawno, w wilję Bożego Narodzenia, nietylko prześwietnemu gronu Purpuratów i ich towarzyszom, którzy przybyli do Nas z życzeniami, lecz także całemu światu katolickiemu, ogłaszając nadzwyczajne Lato Miłościwe oraz powszechny Wielki Jubileusz w chwili, gdy dobiega końca dziewiętnaste stulecie od dokonanego odkupienia rodzaju ludzkiego.

A chociaż właściwa data odkupienia nie jest przez historję ściśle ustalona, jednak sam fakt odkupienia a raczej ówczesny splot nadzwyczajnych wydarzeń tak jest ważny i tak doniosły, że nie godzi się pominąć go milczeniem. Niech zatem pod wpływem tego uszczęśliwiającego zdarzenia ludzie oderwą choćby na chwilę myśli swoje od spraw doczesnych i przemijających, które nimi obecnie tak okrutnie miotają, do spraw niebiańskich i wiecznych; i niech od obecnego położenia niepewnego i przygnębiającego podniosą umysł do owej wiecznej szczęśliwości, do której nas Chrystus Pan powołał, wylewając krew swoją i wyświadczając nam niezliczone i przeróżne dobrodziejstwa. Niech się powstrzymają od zgiełku życia codziennego i „w sercu się swojem zastanowią“ w tym właśnie roku pamiątkowym, jak wielce Zbawiciel nas ukochał i z jaką żarliwością nas wyswobodził z pod niewoli grzechu. A tak gorzeć będą naprawdę wzmożoną miłością i jakby konieczność jakaś przynagli ich do umiłowania Miłującego ich Zbawcy.

Ku pożytkowi powszechnemu pragniemy tu choćby krótko przypomnieć szereg dobrodziejstw Bożych, z których wyłoniła się także prawdziwa cywilizacja, którą się posługujemy i którą się chlubimy. A więc: „ustanowienie najświętszej Eucharystji podczas wieczerzy Pańskiej“ i udzielenie jej poszczególnym Apostołom, obdarzonym godnością kapłańską słowy: „To czyńcie na moją pamiątkę“ [1]); męka Jezusa Chrystusa Jego ukrzyżowanie i śmierć dla zbawienia ludzkiego; mianowanie Marji Dziewicy, pod krzyżem Syna, matką wszystkich ludzi; następnie przedziwne Jezusa Chrystusa zmartwychwstanie, które i naszego zmartwychwstania jest warunkiem i niechybną rękojmią; władza odpuszczenia grzechów niebawem przezeń udzielona Apostołom; tudzież rzeczywisty Prymat, Piotrowi i następcom jego nadany i zwtwierdzony; wkońcu Wniebo-

[1]) Łuk. XXII. 19; I Kor., XI, 24.

wstąpienie Pańskie, Zstąpienie Ducha św. oraz opowiadanie poraz pierwszy przez Apostołów Ewangelji w sposób cudowny i triumfalny. Cóżby mogło być, drodzy synowie, bardziej świętego, cóż bardziej godnego, aby je pamiątkową obchodzić uroczystością? Z tych bowiem zadziwiających wydarzeń dziejowych i darów Bożych, któremi zakończył się ziemski żywot Jezusa Chrystusa, wypływa dla nas życie, które jest życiem prawdziwem, oraz rodzi się na długie wieki nowy porządek dla całej społeczności ludzkiej.

Te więc wydarzenia rozważajmy całą duszą i czcijmy je miłością gorącą w ciągu roku pokutnego. Pobudzajmy się do żarliwej modlitwy, do pokuty za przewinienia swoje, obmyślając modłami i uczynkami pokutnemi nietylko własne zbawienie wieczne, ale i zbawienie całej ludzkości, zwiedzionej tylu błędami, skłóconej tylu niesnaskami i waśniami, znękanej takiem brzemieniem trosk, zagrożonej tylu niebezpieczeństwami.

Oby Bóg w miłosierdziu swem sprawił, aby Miłościwe to Lato, które niebawem rozpoczniemy, przywróciło duszom pokój, Kościołowi należytą wszędzie wolność, a narodom wszystkim zgodę i prawdziwy dobrobyt!

Ponieważ Jubileusz rozpocznie się od przyszłych uroczystości Wielkanocnych i na Wielkanoc również wygaśnie, uważamy za rzecz słuszną, aby Biskupi zachęcali diecezjan swoich do oczyszczania się w sakramencie Pokuty i pokrzepienia się chlebem eucharystycznym nietylko w czasie Wielkanocnym do zadośćuczynienia przepisom Kościoła, lecz najczęściej i najstaranniej przez całe Miłościwe Lato; aby pozatem w Wielki Piątek z usilniejszą żarliwością rozważali Męką Pańską. Niech to będzie szczególny a naprawdę nienajmniejszej wagi owoc tej uroczystości.

Ponieważ zaś odpustu zupełnego, którego niebawem udzielimy w ciągu tego roku pokutnego dostąpić będzie można w Rzymie, pragniemy gorąco, abyście, synowie ukochani, przybywali jak najliczniej jako pątnicy do Miasta wiecznego; do tego Miasta, które jest jakby ośrodkiem wiary katolickiej i siedzibą i stolicą Namiestnika Jezusa Chrystusa. Tu bowiem można uczcić prześwietne Męki Pańskiej pamiątki, na które nikt z wierzących nie zdoła spojrzeć, aby nie odczuć gorętszej miłości ku Bogu i nowej zachęty do życia doskonalszego. Tu przechowuje się jak wiadomo ów stół, na którym według podania Pan Nasz, Jezus Chrystus, konsekrował Chleb Anielski i zdziwionym uczniom podał siebie, ukrytego pod zasłonami Eucharystycznemi. Tu wkońcu, drodzy synowie, wspólnego macie Ojca, który życzliwem czeka was sercem i pragnie uprosić błogosławieństwo Boże na was, na wasze sprawy i wasze poczynania.

Nadto byłoby rzeczą odpowiednią, aby w ciągu tego roku odbyły się częstsze pielgrzymki pobożne do świętych miejsc Palestyny. Niechże tam wierni zwiedzają i czczą wielce nabożnie samą widownię tych świętych wydarzeń, których jubileusz obchodzimy.

Pragniemy również, aby te miejscowości, które przechowują osobliwe pamiątki Męki Pańskiej, w okresie roku jubileuszowego otoczone były szczególnem nabożeństwem.

Ciesząc się nadzieją obfitych owych owoców, które w duszy już teraz przeżywamy i w pokornej prośbie polecamy Ojcu miłosierdzia, za zgodą czcigodnych Braci Naszych, Kardynałów św. Kościoła Rzymskiego, mocą Boga Wszechmogącego, Świętych Apostołów Piotra i Pawła oraz Własną, ku zbawieniu dusz i pożytkowi Kościoła katolickiego, zapowiadamy niniejszym Listem Apostolskim i ogłaszamy uroczyście,

chcąc aby go przyjęto jako zapowiedziany i ogłoszony Nadzwyczajny Jubileusz Powszechny w Mieście Wiecznem, rozpoczynający się dniem 2 kwietnia rb. i trwający aż do 2 kwietnia roku 1934, w myśl kanonu 923. Wszystkim zatem wiernym obojga płci, którzy po spowiedzi i Komunji św. nawiedzą trzykrotnie, już to w jednym i tym samym dniu, już też w różne dni, w jakiejkolwiek kolejności, Bazyliki: Laterańską św. Jana, Watykańską św. Piotra, św. Pawła nad drogą do Ostji i św. Marji Większej na Eskwilinie i pomodlą się na Naszą intencję, udzielamy i przyznajemy litościwie w Panu w ciągu tego Lata Miłościwego odpustu zupełnego całej kary, którą za grzechy swoje ponosić winni, jeśli poprzednio otrzymali odpuszczenie i przebaczenie popełnionych przez siebie grzechów. W sprawie nawiedzania Bazylik zauważyć należy, że wierni, wyszedłszy co dopiero z Bazyliki, mogą do niej powrócić raz i drugi celem drugiego i trzeciego jej nawiedzenia. Ustanawiamy to w tym zamiarze, aby ułatwić wypełnienie warunków.

Jaka zaś jest w ogólności intencja Papieży, wiecie dobrze, drodzy synowie; jaka natomiast jest w obecnym wypadku specjalnym, wyłożyliśmy dość obszernie już poprzednio.

Poza tem postanawiamy, że wierni niniejszego odpustu jubileuszowego dostąpić mogą czy dla siebie, czy też dla zmarłych tyle razy, ile razy wypełnią przepisane warunki.

Aby modły, które podczas wspomnianych nawiedzeń odmawiać się będą, umysły wiernych goręcej zachęcały i zagrzewały do rozpamiętywania Odkupienia Bożego a szczególnie Męki Pańskiej, postanawiamy i nakazujemy co następuje: prócz tych modlitw, który każdy samorzutnie według własnej pobożności zaniesie do Boga, należy przed ołtarzem Najśw. Sakramentu zmówić pięć razy „Ojcze nasz“, „Zdrowaś“ i „Chwała Ojcu“ a nadto raz na Naszą intencję; następnie zmówić należy przed wyobrażeniem Jezusa ukrzyżowanego trzykrotnie wyznanie wiary „Wierzę w Boga“ i raz modlitewkę: „Uwielbiamy Cię Chryste i błogosławimy Tobie“, itd. albo inną podobną; następnie należy udać sią do Bogarodzicy Dziewicy i rozważając Jej boleści, odmówić tam siedm razy pozdrowienie Anielskie „Zdrowaś Marja“, załączając raz uwielbienie: „Spraw to Matko święta itd.“ albo inne podobne; wkońcu zbliżyć się należy do Konfesji i odmówić jeszcze raz wyznanie wiary katolickiej zwykłą formułą, wymienioną powyżej. Ustanowione tu warunki, konieczne do dostąpienia zupełnego odpustu jubileuszowego, ograniczamy dla tych, którzy wskutek choroby albo innej jakiejś słusznej przeszkody w Mieście Wiecznem lub wskutek niemożliwości wyjazdu albo zaskoczeni śmiercią nie zdolali określonej liczby nawiedzeń dopełnić a nawet nie zaczęli ich jeszcze wypełniać, w ten sposób, że pod warunkiem spowiedzi i Komunji korzystać mogą z odpustu jubileuszowego tak samo, jak gdyby cztery wyżej wymienione Bazyliki rzeczywiście nawiedzili.

Wkońcu zachęcamy was, ukochani synowie, czy zamieszkujecie w Rzymie, czy też jako pielgrzymi przybędziecie w Panu, byście nie pomijając tak korzystnej sposobności z najgłębszą czcią odwiedzili przesławną kaplicę Św. Relikwij, znajdującą się w Sessorjańskiej Bazylice Św. Krzyża, oraz żebyście wśród modłów i rozpamiętywań wedle zwyczaju przesunęli się przez Schody święte.

Aby zaś list ten Nasz doszedł łatwiej do wiadomości wszystkich wiernych, zarzą-

dzamy, by odbitkom jego nawet drukowanym, jeśli będą podpisane własnoręcznie przez któregokolwiek notarjusza publicznego i zaopatrzone w pieczęć jakiego dostojnika kościelnego, dano taką samą wiarę, którąby się dało temu Listowi, gdyby został przedłożony lub okazany.

Nikomu więc z ludzi nie wolno niniejszego pisma, zawierającego Nasze zapowiedzenie, obwieszczenie, udarowanie i zarządzenie umniejszać, tem mniej zuchwale je zwalczać. Gdyby się kto na to odważył, niech wie, że ściągnie na siebie gniew Boga Wszechmogącego i św. Apostołów Piotra i Pawła.

Dan w Rzymie u św. Piotra, dnia 6 stycznia, w uroczystość Trzech Króli roku 1933, jedenastego Naszego Pontyfikatu.

E. Kard. Pacelli, Sekr. Stanu *Fr. A. Kard. Frühwirth,* Kanc. Św. K. Rz.

P. Kard. Gasparri, Św. K. Rz. Kamerlengo

Józef Wilpert, Dziekan Kol. Prot. Apost. *Dom. Jorio,* Prot. Apost.

Konstytucja Apostolska

Zawieszenie odpustów i upoważnień ze względu na rok wielkiego i powszechnego jubileuszu od dnia 2 kwietnia 1933 r. do dnia 2 kwietnia 1934 r.

PIUS BISKUP, SŁUGA SŁUG BOŻYCH

NA WIECZNĄ RZECZY PAMIĄTKĘ.

Zawsze, w ciągu roku świętego, chrześcijanie, nawet ci, których dalekie przestrzenie lądów i mórz oddzielają od stolicy Apostolskiej, ochoczo pośpieszali pojedyńczo lub gromadnie do tego świętego miasta, nie tylko aby skorzystać z dobrodziejstw wielkiego jubileuszu, ale także aby osobiście uczcić najwyższy autorytet katolicki. Chociaż w obecnych czasach wielu ludzi mogą powstrzymać od dalekich podróży trudne warunki ekonomiczne, jednak ufamy, że i w tym jubileuszu wezmą udział liczne rzesze, z wielkim pożytkiem swych dusz.

Jeżeli bowiem przybędą oni nie jako turyści, ale jako pielgrzymi, mając na celu zwiedzenie grobu Księcia Apostołów i świętych męczenników, oraz pamiątek religji naszych przodków, to, bez wątpienia, przybywszy do Rzymu jako do swej drugiej ojczyzny, opuszczą go napełnieni duchem rzymskim, utwierdzeni we wierze katolickiej, zapaleni chrześcijańską miłością.

Pragniemy aby dla wszystkich było jasnem, że to miasto święte, siedziba zastępcy Jezusa Chrystusa, jest pełnem źródłem bogactw duchowych i skarbnicą niewyczerpaną łask Bożych.

Pragniemy, aby tu spływały jak najliczniejsze rzesze pielgrzymów, żądnych tych łask i dlatego, zgodnie z rozporządzeniem Naszego poprzednika Sykstusa IV, z roku 1473, który postanowił, że po ogłoszeniu jubileuszu wszystkie inne odpusty i upoważ-

nienia, komukolwiek dane poza Rzymem „in utroque foro" mogą być zawieszone w ciągu roku świętego, — ogłaszamy to samo tem naszem pismem, stosując jednak pewne ograniczenia, o których niżej bęzie mowa.

Tak więc, Naszą powagą apostolską wszelkie odpusty, podobnie jak to czynili Nasi poprzednicy, zawieszamy na przeciąg roku świętego wszędzie — nie wyłączając Wschodniego Kościoła. Tak samo upoważnienia, które były wykonywane w Naszem imieniu poza Rzymem, zawieszamy, wyjąwszy te, o których zaraz wspomnimy.

Mianowicie z pośród odpustów dla żywych, pozostawiamy w mocy następujące:

I. Odpusty „in articulo mortis".

II. Odpust przywiązany do odmawiania na głos dzwonów modlitwy „Anioł Pański" lub „Królowo Nieba", albo gdyby tych modlitw nie można było odmówić, pięciu „Zdrowaś Marja".

III. Odpusty przywiązane do czterdziestogodzinnego nabożeństwa.

IV. Odpusty, które zyskują ci, którzy towarzyszą kapłanowi niosącemu Najśw. Sakrament do chorego, albo którzy posyłają kogoś ze świecą dla towarzyszenia kapłanowi.

V. Odpust „toties quoties" dla tych którzy pobożnie nawiedzą kaplicę Porcjunkuli koło Assyżu.

VI. Odpusty nadane miejscom świętym w Palestynie. Odpusty te będą mogli pozyskać ci, którzy w roku jubileuszowym te miejsca nawiedzą. Zezwalamy na to w tej myśli, aby wierni w ciągu roku jubileuszowego pozyskali więcej łask duchowych w tych miejscach, które były sceną Boskiego Odkupienia.

VII. Także i odpust zupełny niedawno przez Nas udzielony tym, którzy, któregokolwiek dnia nawiedzą pobożnie grotę w Lourdes, między 11 lutym 1933 r. a 11 lutym 1934 r., albowiem w tym czasie będzie obchodzona pamiątka objawienia Niepokalanej Dziewicy, które miało tam miejsce przed 75 laty. Ponieważ w tym roku upływa dziewiętnaście wieków od Odkupienia rodzaju ludzkiego, więc jest rzeczą bardzo odpowiednią, aby chrześcijanie czcili również Bogarodzicę Dziewicę, którą Jezus Chrystus umierając, ustanowił Matką wszystkich ludzi

VIII. Odpusty, które zwykle nadają Kardynałowie, Nuncjusze, Arcybiskupi, Biskupi, Opaci, Prałaci, „nullius", Wikarjusze i Prefekci Apostolscy w czasie uroczystej celebry

Wszystkie inne odpusty zupełne lub cząstkowe, udzielone przez Stolicę Apostolską, albo przez kogo innego, na mocy samego prawa, lub specjalnego indultu, przez cały rok święty nie mogą być nigdzie aplikowane żywym, lecz tylko umarłym. Oprócz tego na mocy tego niniejszego pisma rozkazujemy, aby oprócz odpustu jubileuszowego i wyżej wymienionych, nikt nie ważył się ogłaszać w jakikolwiek sposób żadnych odpustów i to pod karą ekskomuniki „ipso facto" oraz innych kar, zależnie od woli Ordynarjuszów.

W tym samym celu, w którym zawiesiliśmy wszelkie odpusty, zawieszamy również na czas Wielkiego Jubileuszu, wszystkie upoważnienia i indulty, pozwalające na zdejmowanie cenzur, dyspensowanie od ślubów i ich zamianę, dyspensowanie od nieważności lub przeszkód, komukolwiek udzielone poza Rzymem.

Jednakże ustanawiamy następujące wyjątki:

I. Z tych samych przyczyn, z których pozostawiliśmy w mocy niektóre odpusty, pozostawiamy także w mocy niektóre upoważnienia, dane niedawno spowiednikom w Palestynie i Lourdes, tym mianowicie spowiednikom w Palestynie, którzy są zatwierdzeni przez Delegata Apostolskiego albo przez Ordynarjuszów, i tym spowiednikom w Lourdes, którzy są zatwierdzeni przez Biskupa Tarbes i Lourdes.

Udzielamy tego przywileju tym, którzy pobożnie nawiedzą miejsca święte Palestyny, albo grotę Massabielle, ale zastrzegamy, że ktokolwiek w ciągu Roku świętego uzyska zwolnienie od cenzury w Rzymie, Palestynie albo Lourdes, to nie będzie mógł poraz drugi uzyskać tego zwolnienia inaczej, jak według przepisów prawa.

II. Pozostają w mocy wszelkie upoważnienia w jakikolwiek sposób udzielone przez kodeks prawa kanonicznego.

III. Pozostają również w swej mocy wszystkie pełnomocnictwa „pro foro externo" dane przez Stolicę Apolstolską Nuncjuszom oraz Ordynarjuszom, Przełożonym Zakonów i większych Kongregacji w stosunku do ich podwładnych.

IV. Nie zawieszamy także tych upoważnień, które daje zwykle św. Penitencjarja Ordynarjuszom lub spowiednikom „pro foro interno". Pozostają one w swej mocy także i poza Rzymem, ale mogą z nich korzystać tylko ci penitenci, którzy, według zdania Ordynarjusza lub spowiednika, nie mogą bez wielkiej trudności udać się do Rzymu.

Cokolwiek ten dekret zawiera, to ma być stałem, prawomocnem i ważnem, bez względu na wszelkie trudności.

Egzemplarze albo wyciągi z tego dekretu, podpisane przez notarjusza publicznego i zaopatrzone w pieczęć jakiegoś dygnitarza kościelnego, mają mieć taką samą moc, jaką posiada oryginał tego dekretu, jeżeli jest okazany komu.

Niech więc nikt nie waży się to rozporządzenie nasze naruszać albo zuchwale jemu się przeciwstawiać; gdyby zaś ktoś uczynił, niech wie, że ściągnie na siebie gniew Boga wszechmogącego i świętych Apostołów Piotra i Pawła.

Dan w Rzymie u św. Piotra, dnia 30 stycznia R. P. 1933, pontyfikatu naszego jedenastego

Kard. *Fr. Andrzej Frühwirth*
Kanclerz Św. Rz. K.

Kard. *Wawrzyniec Lauri*
Większy Penitencjarz

Alfons Carinci, Protonotarjusz Apostolski
Dominik Spolverini, Protonotarjusz Apostolski

L. ✠ P.

Corrigenda in Directorio

23 Martii

Vesp. de seq. com. fer., Comp. Dom.

A. 24 Feria 6. S. Gabrielis Arch. dupl. maj. Off. propr. 9 L. et com. feriae. Ad L. et H. Ps. de Dom. In Missa Gl. 2 or. feriae, Cr. Praef. Qudrag. U. F. E. vel Missa de Feria, 2 or. S. Gabrielis, sine Cr., Pf. Quadr., Ben. Dno, Ult. Ev. Gabrielis.

Vesp. de seq., com feriae tt. Compl. Dom. „Jesu, qui natus es"

Konstytucja Apostolska

Udziela się odpust roku świętego 1933—1934 zakonnicom i innym osobom, które powsrzymuje stała przeszkoda od pielgrzymki do Rzymu. Przytem są nadane odpowiednie pełnomocnictwa dotyczące rozgrzeszenia i zamiany ślubów.

PIUS BISKUP, SŁUGA SŁUG BOŻYCH.

NA WIECZNĄ RZECZY PAMIĄTKĘ.

Wiemy o tem, że wielu jest takich, którzy są w takiem położeniu, że nie mogą w ciągu roku świętego udać się w pielgrzymce do Rzymu. Należą tu ci, którzy poświęcili się służbie Bożej w murach klasztoru, chorzy i ci, którzy pozostają w mocy nieprzyjaciół albo za kratami więzienia.

Mając dla wszystkich ludzi ojcowskie uczucia, pragniemy, aby i ci mogli skorzystać ze skarbnicy Kościoła, otwartej z powodu jubileuszu. Tem bardziej tego sobie życzymy, gdyż wierzymy, że tyle modlitw i zadośćuczynień, zanoszonych do Boga na całym świecie, szczególnie przez ludzi niewinnych, albo cierpiących, musi sprowadzić na rodzaj ludzki obfite łaski Boże i szczęśliwsze czasy.

Udzielamy zaś tego Naszego zezwolenia tylko osobom niżej wymienionym:

I. Naprzód wszystkim zakonnicom, które mieszkają w klasztorach i mają klauzurę, także probantkom, postulatkom, nowicjuszkom i tym, które z powodu pracy pedagogicznej, lub z innego słusznego powodu mieszkają w klasztorze przynajmniej przez większą część roku. Nie stanowią wyjątku i niewiasty, które mieszkają w klasztorze i wychodzą zeń dla celów służbowych lub dla kwestowania.

II. Wszystkim siostrom, składającym śluby proste, należącym do jakiejkolwiek kongregacji, papieskiej lub diecezjalnej, chociażby nie miały klauzury, a także ich nowicjuszkom, probantkom i wychowanicom, nawet tym, które są napół-internistki, ale nie eksternistkom, i innym osobom, jedzącym z niemi przy jednym stole i mieszkającym razem z niemi.

III. Także Oblatkom, czyli pobożnym niewiastom, żyjącym wspólnie, chociaż nie składającym ślubów, których zakłady są zatwierdzone na stałe lub na pewien czas przez zwierzchność kościelną, razem z ich nowicjuszkami, probantkami i wychowanicami i osobami wspólnie z niemi mieszkającemi, tak jak było powiedziane pod num. II.

IV. Wszystkim tercjarkom regularnym, które mieszkają wspólnie, pod jednym dachem, za zgodą władzy kościelnej, a także, jak wyżej, wszystkim z niemi mieszkającym.

V. Dziewczynkom i kobietom, mieszkającym w ochronkach lub bursach, nawet nie prowadzonych przez zakonnice, siostry, oblatki lub tercjarki.

VI. Anachoretom i pustelnikom, nie tym jednak, którzy, nie związani żadną klauzurą, wspólnie lub osobno żyją, zachowując przepisy Ordynarjusza lub inne prawa, ale tym, którzy w stałej, chociaż czasem przerywanej klauzurze, prowadzą życie kontemplacyjne, należąc do jakiegoś zakonu, jak np. Trapiści, Kameduli i Kartuzi.

VII. Wszystkim wiernym obojga płci, którzy są w niewoli u wrogów albo w więzieniu, albo na wygnaniu lub deportacji albo w domach poprawczych, albo na cięż-

kich robotach; także wszystkim księżom lub zakonnikom, którzy są na pokucie w klasztorze lub w innym jakim zakładzie.

VIII. Wszystkim wiernym obojga płci, którzy, z powodu choroby lub słabego zdrowia, nie mogą w ciągu roku jubileuszowego udać się do Rzymu, albo w Rzymie odbyć przepisane nawiedzenia patrjarchalnych bazylik; tym którzy w szpitalach stale zajęci są pielęgnowaniem chorych, bezinteresownie lub za wynagrodzeniem: którzy są zatrudnieni w domach poprawczych, jako nadzorcy lub wychowawcy; robotnikom, którzy codzienną pracą zarabiają na życie i nie mogą tej pracy na tyle godzin porzucić, wreszcie starcom, którzy przekroczyli siedmdziesiąty rok życia.

Zachęcamy tych wszystkich, aby zbadawszy z żalem swoje przewinienia, oczyścili się z nich w Sakramencie Pokuty i z odnowioną gorliwością dążyli do doskonalszego życia; potem niech się posilą pobożnie Chlebem Anielskim i stąd zaczerpną siły do świętego wykonania powziętych postanowień; wreszcie niech pomodlą się według Naszej intencji, t. j. o wzrost Kościoła katolickiego, o wykorzenienie błędów, o zgodę dla panujących i pokój dla całej ludzkości.

Zamiast zaś nawiedzenia czterech rzymskich bazylik, niech wykonają inne dzieła pobożności i miłości bliźniego, które im wskaże Ordynarjusz sam, albo przez roztropnych spowiedników, biorąc pod uwagę stan i zdrowie jednostki oraz okoliczności miejsca i czasu.

Więc tym wszystkim z pośród wyżej wymienionych, którzy:

szczerze skruszeni w ciągu Roku świętego dobrze się wyspowiadają i przyjmą Komunję św.; pomodlą się według naszej intencji, — spełnią zamiast nawiedzania bazylik inne dobre uczynki przepisane, albo, w razie niebezpiecznej choroby, zaczną przynajmniej wykonywać te dobre uczynki, —

udzielamy — ufni w miłosierdzie Boga wszechmogącego i powagę św. Apostołów Piotra i Pawła, — najzupełniejszego odpustu całej kary, na którą za grzechy zasłużyli, pod warunkiem, że wpierw otrzymają w Sakramencie Pokuty ważne rozgrzeszenie. Ten odpust będą mogli uzyskać tak jakgdyby wypełnili wszystkie ogólne przepisy.

Będą też oni mogli tyle razy w ciągu Roku świętego zyskać ten odpust, ile razy spełnią przepisane im warunki.

Każdy z wyżej wymienionych może wybrać sobie spowiednika aprobowanego przez Ordynarjusza. Temu spowiednikowi na mocy niniejszej Konstytucji dajemy władzę, aby mógł na spowiedzi Jubileuszowej, nie tracąc innych pełnomocnictw, które posiadałby z innego tytułu, rozgrzeszać wyżej wymienione osoby tylko na spowiedzi sakramentalnej, od wszelkich cenzur i grzechów, nawet „speciali modo" zarezerwowanych Stolicy Apostolskiej albo Ordynarjuszowi, wyjąwszy herezję formalną i zewnętrzną, nakładając na penitenta zbawienną pokutę i inne obowiązki, zgodnie z zasadami prawa i teologji moralnej. Oprócz tego, spowiednikowi obranemu przez zakonnicę, dajemy władzę dyspensowania od wszelkich ślubów prywatnych, złożonych po uroczystej profesji, i które nie sprzeciwiają się regule zakonnej. Wyżej wymienieni spowiednicy mogą też zamieniać wszystkie śluby prywatne, nawet zaprzysiężone, Sióstr, należących do Kongregacji o ślubach prostych, Oblatek, Tercjarek regularnych, dziewcząt i kobiet,

prowadzące życie wspólne, wyjąwszy te śluby, które są zastrzeżone Stolicy Apostolskiej, te, których dyspensa obróciłaby się na szkodę osób trzecich i te, których zamiana mniej powstrzymywałaby od grzechu niż sam ślub.

Zachęcamy też czcigodnych braci Biskupów i innych Ordynarjuszów, aby, za przykładem Naszej apostolkiej dobroci, udzielali aprobowanym spowiednikom władzę rozgrzeszania od wypadków rezerwowanych Ordynarjuszowi.

Ogłaszamy, że wszystkie postanowienia tego niniejszego pisma mają mieć wszędzie swoją moc i nic ich ważności nie może przeszkodzić. Odpisom albo streszczeniom tego pisma, także drukowanym, podpisanym przez publicznego notarjusza i zaopatrzonym w pieczęć dygnitarza kościelnego, należy się taka sama wiara, jaka i oryginałowi, gdyby komu był okazany.

Niech więc nikt z ludzi nie waży się naruszać, sprzeciwiac temu naszemu rozporządzeniu, gdyby zaś kto poważył się to uczynić, niech wie, że ściągnie na siebie gniew Boga Wrzechmogącego i św. Apostołów Piotra i Pawła.

Dan w Rzymie u Św. Piotra, dnia 30 stycznia R. P. 1933, pontyfikatu Naszego jedenastego.

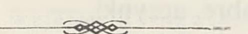
Kard. *Fr. Andzej Frühwirth*
Kanclerz św. R. K.

Kard. *Wawrzyniec Lauri*
Większy Penitencjarz

Alfons Carinci, Protonatarjusz Apostolski.

Dominik Spolverini, Protonotarjusz Apostolski.

L. ✠ P.

Sprawozdanie Diecezjalnego Związku Misyjnego Duchowieństwa za rok 1932

W roku 1932 liczył Związek w naszej diecezji 552 członków. Z tego było: Księży świeckich 421, księży zakonnych 32, kleryków świeckich 72, kleryków zakonnych 27.

Składki zebrane w roku sprawozdawczym wynosiły 2.172·92 Zł.

Z tego wydano:

1. Centrali w Płocku	1.150·—	Zł
2. Na dzieło św. Piotra Apostoła	310·—	„
3. Urszulankom w Harbinie	500·—	„
4. Ks. Wieczorkowi w Chinach	10·—	„
5. Na bieliznę kielichową dla misyj	50·—	„
6. Na potrzeby lokalne (druki, porta, książki misyjne dla bibljotek i podróż na zjazd misyjny	149·95	„
Razem	2.169·95	Zł
Pozostaje na rok 1933	2·97	„

Przedkładając to sprawozdanie, bardzo gorąco zapraszamy tych P. T. Współbraci, którzy jeszcze nie są członkami Związku, by się jak najprędzej do niego zapisali, — Księży Dziekanów zaś uprzejmie prosimy, by na zebraniach dekanalnych zajęli się zbieraniem składek od członków i odsyłali je do rąk ks. Skarbnika.

Tarnów, 6 marca 1933 roku.

Ks. J. Fortuna — *Sekretarz*

Ks. Dr J. Lubelski — *Prezes*

Ks. Fr. Mróz — *Skarbnik*

Ratujmy Bazylikę Wileńską

Prastary pomnik kultury Polskiej — „Drugi Wawel" — Katedra Wileńska jest zagrożona runięciem. Aby uratować ją od tak groźniej katastrofy potrzebne są bardzo duże fundusze, których zebranie przekracza siły i możliwości miejscowej ludności. W celu wyczerpania wszelkich, możliwych środków w kierunku zdobycia niezbędnej sumy, sięgającej do miljona złotych, Komitet Ratowania Bazyliki Wileńskiej, w myśl pisma Pana Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16. VI. 32. r. i 9. II. 33 r., przystępuje do organizacji Komitetów Ratowania Bazyliki Wileńskiej na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Pragnąc przyjść w pomoc Katedrze Wileńskiej, polecamy, aby w dniu 2 kwietnia w niedzielę zebrano we wszystkich kościołach składkę i zebrane ofiary przesłano zaraz do Kurji. Zbiórkę należy zapowiedzieć w niedzielę poprzednią.

Ostrzeżenie

1. Przełożona SS. Bernardynek przy kościele św. Józefa w Krakowie zawiadamia, że S. Teresa Zofja Stopówna konwerska lat 21, w dwa miesiące po profesji zrzuciła habit i zbiegła w towarzystwie swojej przyjaciółki Jadwigi Woźniakównej osoby świeckiej i obecnie wspólnie obie w przebraniu zakonnem dopuszczają się w różnych miejscowościach oszustwa wyłudzaniem od różnych łatwowiernych osób datków i ofiar nawet mszalnych na rzecz klasztoru i kościoła SS. Bernardynek, które nie wysyłają żadnych kwestarek.

Należy z ambony przestrzec wiernych przed oszustkami.

2. Ostrzegamy również przed t. zw. „Braćmi Misjonarzami Kresowymi św. Franciszka", rzekomo osiadłymi w Częstochowie. Kurja Częstochowska zawiadomiła Nas, że „Bracia Kresowi" jako Zgromadzenie nie istnieje na terenie Diecezji Częstochowskiej. Zabroniono im zbierać wszelkich ofiar i nosić habit zakonny.

Z Wydawnictw

„Czytanki Żywego Różańca" wychodzą raz na miesiąc. Jednostką prenumeracyjną jest komplet dla jednego kółka, t. j. 15 egzempl. Cena kompletu 45 gr miesięcznie z przesyłką pocztową. Przy większych zamówieniach rabat.

Redaktor i wydawca ks. Fr. Nowakowski, Karnkowo, p. Lipno Warsz. Konto czek. w P. K. O. Warsz. 68616.

Dekalog II. (kazania) ks. Dra Tihaméra Thótha, nakładem ks. Dra Ferdynanda Machaya, zamawiać u Wydawcy, Kraków, Wawel 3.

Zmiany wśród Duchowieństwa

Zamianowani dziekanami: Ks. Michał Nawalny, proboszcz w Mielcu, dla dekanatu mieleckiego; ks. Jan Drożdż, proboszcz w Gawłuszowicach, dla dekanatu baranowskiego.

Instytucję kanoniczną na probostwo w Mielcu otrzymał ks. Michał Nawalny, proboszcz w Borowej.

Administratorami zamianowani: Ks. Jan Lech w Dębnie, ks. Mieczysław Mamulski w Szyku.

Przeniesiony ks. Jandziszak, wikarjusz w Słopnicach, do Ołpin.

Zmarli:

Śp. ks. Antoni Działo, proboszcz w Dębnie, ur. 1874, wyśw. 1898, zmarł 5 marca; śp. ks. Apolinary Jagiełka, proboszcz w Szyku, ur. 1893, wyśw. 1917, zmarł 6 marca.

Do Stow. wzaj. modłów zapisani.

R. i. p.

W Tarnowie, dnia 10 marca 1933.

Ks. Roman Sitko
kanclerz

† LEON
Arcybiskup

Nakładem Kleru Diecezjalnego — Z Drukarni Zygmunta Jelenia w Tarnowie